

„Držíme slovo, ktoré sme dali – usilujeme sa o vernosť?“

14. NEDEĽA CEZ ROK – B – 9.00 – 2018 - BB

1. čít - Ezech 2,2-5 - 2. čít - 2 Kor 12,7-10 - Ev - Mk 6,1-6

¹ Potom odtiaľ odišiel a prišiel do svojej vlasti; jeho učeníci išli s ním. ² Keď nadišla sobota, začal učiť v synagóge. Počúvalo ho mnoho ľudí a s údivom hovorili: „Skade to má tento? Aká to múdrosť, ktorej sa mu dostalo, a zázraky, čo sa dejú jeho rukami?!“ ³ Vari to nie je tesár, syn Márie a brat Jakuba a Jozesa, Júdu a Šimona? A nie sú tu s nami aj jeho sestry?“ A pohoršovali sa na ňom. ⁴ Ježiš im povedal: „Proroka si všade uctia, len nie v jeho vlasti, medzi jeho príbuznými a v jeho dome.“ ⁵ A nemohol tam urobiť nijaký zázrak, iba že vloženie rúk uzdravil niekoľko chorých. ⁶ A čudoval sa ich nevere.

- Proroka si všade uctia, len vo vlasti nie...
- Ježišovi nejde o uctievanie v zmysle aby sa mu klaňali... ale mu ide o to, aby ho vážne brali...

Marek sa usiluje vo svojom Evanjeliu sformulovať odpoveď na otázku: Kto je Ježiš?

Ježiš nebol tým, kto by len tlmočil, čo počul od iných rabínov.

- Bol prorokom, teda človekom, povereným a poslaným Bohom k tomu, aby slovami i činmi oznamoval a dosvedčoval Božiu vôľu.
- Toto označenie prorok Ježiš vyjadril len asi dva-tri krát- Inak sa označoval ako Syn človeka a ako Otcov Syn, Boží Syn.
- A apoštoli ho označili za Mesiáša a mnohí ďalší ho za Mesiáša v istej neistote považovali.
- V kontexte tohto príbehu sedí Ježišovo označenie prorok, lebo ide o jeho stav, keď ho doma neuznávajú...
- Označenie prorok, či Mesiáš - to však dokáže prijímať len ten, kto je ochotný túto vôľu rešpektovať, kto chce byť Bohom poučený.

Biblia je kniha dejín spásy – to znamená kniha viery a nevery.

- Pokiaľ je tam chabá ochota, nepomôže ani žiadna veľkosť proroka.
- To platilo za Ježišových i za našich čias.
- Každý pokrstený – aj tu medzi nami – ma trojitú funkciu – kňaz, prorok a kráľ.
- Tí, ktorí sa venujete snúbencom môžete objaviť ich neveru...
- Nemusíte sa za to hanbiť pri snúbencoch, lebo prorok sa nemusí hanbiť za svoju nemohúcnosť, ak sa stretne s vyloženou neverou.

- Ako magnet priťahuje železo, tak viera priťahuje Božiu uzdravovateľskú moc. Origenes napísal, že Božia moc môže premôcť nevieru, ale koná s väčšou silou v tých, ktorí veria.
- Môže sa Ježiš čudovať. Toto Božie slovo hovorí že hej. Božej zhovievavosti nevadí, neprekáča nijaká osobná zátvrdlosť. Boh je rozhodnutý nenarušiť slobodu človeka, preto rešpektuje aj odmietnutie z ľudskej strany. Slobodná vôľa človeka môže odmietnuť Božie dary a zaprieť vieru. Toto je falošná moc neviery: odmietnutie Božích darov – napísal sv. Ján Kassian.
- Nemusíte sa za to hanbiť ani pri svojich deťoch, ak ste urobili zo svojej strany všetko, k čomu ste sa zaviazali pri vašom sobáši a pri ich krste.
- Treba však, aby sme sa zamysleli nad svojimi deťmi a nad nami samými, či sme pri nich od začiatku formovali vieru, ako sme sa k tomu zaviazali pri sobáši keď ste odpovedali na otázku:
 - Chcete si založiť rodinu. Pýtam sa vás pred Bohom a Cirkvou – Ste ochotní s láskou prijať deti ako dar Boží a vychovávať ich podľa Kristovho evanjelia a zákonov jeho Cirkvi?
 - A vy ste odpovedali: Áno.
- A pri ich krste – lebo tam sme odpovedali na otázku v kontexte:
 - Čo si žiadate pre svoje dieťa?
 - Krst.
 - Keď žiadate krst, tým beriete na seba povinnosť vychovávať ho vo viere, aby potom zachovávalo Božie prikázania a milovalo Pána Boha a svojho blížneho, ako nás o tom poučil Kristus. Ste si vedomí tejto povinnosti?
 - A vy ste odpovedali: Áno..

Teda ste sa pri deťoch vydali na cestu ich učenia – **R+H+K ako JK...**

- Ale je treba robiť pokánie a v modlitbe a pôste odčisťovať to, čo sme zanedbali...
- Ale prorok má vedieť, že tým jeho možnosti a hlavne jeho úloha a poslanie nekončí. Je treba ísť k iným, Boh má všade svojich ľudí. Teda aj manželia majú trojité poslanie ako prorok, kňaz a kráľ vo vzťahoch k sebe navzájom, k deťom a k blížnym okolo ...

Pre obyvateľov Nazareta - podľa Marka - Ježiš bol tesár.

„Či to nie je tesár, syn Márie?“

- Ježiš bol vychovávaný v rodinnom kruhu, zdieľal osud svojich rovesníkov, ničím sa nelíšil od iných chlapcov z Nazareta.
- Utkvel v prúde života svojho mestečka.
- Bol známy ako „tesár“ či ako budovateľ domov.

Táto skutočnosť sa začala zviditeľňovať po návrate z púte v Jeruzaleme:

Ježiš, keď má dvanásť rokov, ide so svojimi rodičmi do Jeruzalemského chrámu. Táto udalosť sa odohrala v rámci púte: „Jeho rodičia chodievali každý rok do Jeruzalema na veľkonočné sviatky. “ (2, 41-42).

- Púť je náboženský prejav živený modlitbou: tento prejav však zároveň sám modlitbu vyživuje.
- Ide o veľkonočnú púť a evanjelista poznamenáva, že Ježišova rodina ju absolvuje každý rok, aby sa zúčastnila na sláveniach vo Svätom meste.
- Hebrejská rodina, tak ako rodina kresťanská, sa modlí v intimite domácnosti, ale modlí sa aj v spoločenstve ostatných, pretože sa pokladá za súčasť Božieho ľudu, ktorý je na ceste - a púť vyjadruje práve toto "byť na ceste – byť na ceste viery" ako vlastnosť Božieho ľudu.
- V príbehu z Ježišových 12-tich rokov, sú zachytené aj prvé Ježišove slová: „Prečo ste ma hľadali? Nevedeli ste, že mám byť tam, kde ide o môjho otca?“ (2, 49).
- Odpovedal, že urobil len to, čo má robiť syn - teda byť pri otcovi - a tak naznačil, kto je jeho skutočný otec a kde je jeho skutočný dom: že teda neurobil nič zvláštne, nebola to neposlušnosť, len zostal tam, kde má byť syn, teda pri otcovi.
- Zároveň zdôraznil, kto je jeho otec.
- Slovo „Otec“ otvára tajomstvo a je kľúčom k tajomstvu Krista, ktorý je Synom.
- Je zároveň aj kľúčom nášmu tajomstvu, k tajomstvu nás kresťanov, ktorí sme synmi v Synovi.
- Ježiš nás tu učí ako byť synmi práve tým, že budeme pri Otcovi - v modlitbe.
- Súčasnej „kríze vo viere, ktorá je tiež krízou odovzdávania viery“ musíme čeliť presne tým, čo robil Ježiš.
- Lebo „bezvýslednosť súčasnej evanjelizácie“ je často spätá s "vplyvom modernej kultúry, ktorá odovzdávanie viery mimoriadne sťažuje" a „predstavuje výzvu ako pre

jednotlivých kresťanov, tak pre cirkev". Preto sa musí oveľa viac robiť v najzákladnejších základoch.

Nazaretská rodina je prvým vzorom Cirkvi, v ktorej - v Ježišovej prítomnosti a vďaka jeho sprostredkovaniu - prežívame náš synovský vzťah s Bohom Otcom, ktorý premieňa aj medziľudské vzťahy.

Svätá Rodina je ikonou domácej Cirkvi, aj keď nedokonalou - ako hovoria Benedikt XVI. aj František. Rodina je domácou Cirkvou a musí byť prvou školou modlitby.

- Žiť v atmosfére Božej prítomnosti.
- Autenticky kresťanská výchova nemôže existovať bez skúsenosti s modlitbou.
- Ak sa človek nenaučí modliť v rodine, bude pre neho veľmi ťažké, aby zaplnil túto medzeru.

Celé nedorozumenie v Nazarete je ukážkou toho, že si ľudia zamieňajú Božie a mimoriadne.

- Múdre učenie i zázraky by boli brali, keby ten, kto to všetko konal, bol nejako mimoriadny, odinakiaľ pokiaľ možno z neznáma.
- Ale tie isté skutky známeho človeka im nič nehovorili.
- Naraz akoby zabudli na to, čo ako veriaci židia dávno vedeli - že Boh pôsobí všade a vo všetkom, že nie je viazaný na nič mimoriadne.
- Ale zároveň je hneď vidieť dôsledok - Ježiš nemohol medzi nimi skoro nič vykonať.

Chýbala viera - nechýbala Ježišova moc!

Je teda dôležité si uvedomiť v tejto súvislosti, čo viera znamená...

Položme si otázku?

- Verím vo sviatosť manželstva?
- Čo to znamená?
- Znamená to odpoveď na túto ďalšie otázky:
 - Verím v prítomnosť Krista v našej sviatosti manželstva...?
 - A prežívam či uvedomujem si ju?
 - Vedím s Ním neustály dialóg?

Ak sa človek neotvorí vo viere, stráca sa v neviere...

Pozrime sa do evanjelia ešte ďalej:

- Ježišovo pôsobenie nekončí tým, že ho Nazaretčania zavrhnú.
- Ježiš ide inde, ide ďalej... ale či budú mať ešte príležitosť spamätať sa, uveriť mu, to bude závisieť od toho, či ho

budú nasledovať, či pôjdu za ním inde...

Odmietnutie neznamená koniec evanjelia.

Znamená len výzvu ísť inde a pokračovať v zverenej úlohe.

A kdekoľvek bude evanjelium prijaté – tam sa začnú diať Božie veci. Začne sa meniť to, čo sa inak zdá nemeniteľné...

A našťastie sa nezačnú diať tie veci, ktoré vo svojej nevere aj vyslovíme, lebo inak by bolo s nami zle...

Ježiš nám však odchodom z Nazaretu ponúka novú šancu ísť za ním. Jeho ponuka je trvalá a mocná. Ide len o to, či sa otvoríme viere a či vo viere pôjdeme za ním...

Francúzsky básnik (Jean Richepin), člen francúzskej akadémie vied, napísal báseň s nadpisom Modlitba popierača Boha. Hovorí v nej: „Prišiel som do tvojho chrámu, Bože, nie aby som sa sklonil pred tebou, lež aby som ťa pokúšal. Ak jestvuješ, zošli na moju hlavu smrtný blesk a potrestaj ma za moju neveru. Čakám na tvoj trest. A len čo ma trafíš, zvolám posledným dychom: Skutočne jestvuješ, Bože, a bola to strašná bezočivosť odo mňa, keď som ťa popieral... Ale, hľa, blesk neprichádza, ja môžem zdravý odísť z tvojho domu. Jedným slovom: Nejestvuješ!“

Pravda, hrozíte sa nad takouto básňou. Skoro by ste si pomysleli: Pane, či naozaj nemáš blesk, aby si zničil takého rúhača? Lenže čo vy navrhujete Bohu, to je ľudská metóda. Boh má iné metódy, pretože Boh je láska.

O niekoľko rokov priniesli francúzske noviny správku, že tento básnik vstúpil do najprísnejšej rehole na svete, k trapistom v Alžírsku, aby až do smrti robil pokánie za svoje rúhanie a ďakoval Bohu za jeho nekonečnú lásku. Keby ho bol vtedy Boh zrazil bleskom, bol by zatratený. Boh ho nezabil, ale milosrdne a láskyplne čakal, aby ho mohol prijať do svojho kráľovstva lásky. Hľa, takto veľmi je Boh láska.